

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/204/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712216201
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7712216201.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobkyne POHOTOVOSŤ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, IČO: 00 166 073 o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu 6C/240/2012- 95 z 19.12.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

Zrušuje uznesenie a vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením I. konanie vo veci zastavil a II. po právoplatnosti uznesenia postúpi vec na konanie Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

V odôvodnení uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobami podanými uňho domáhala, podotkol, že uznesením návrhy zaevidované pod spisovými značkami: 7C/134/2012, 7C/135/2012, 7C/136/2012, 7C/138/2012, 7C/139/2012, 7C/140/2012, 7C/141/2012, 7C/142/2012, 7C/143/2012, 7C/144/2012, 7C/146/2012, 7C/148/2012, 7C/149/2012, 7C/152/2012, 7C/153/2012, 7C/154/2012, 7C/155/2012, 7C/156/2012, 7C/157/2012, 7C/158/2012, 7C/159/2012, 7C/161/2012, 7C/162/2012, 7C/163/2012, 7C/164/2012, 7C/165/2012, 7C/166/2012, 7C/168/2012, 7C/169/2012, 7C/170/2012, 7C/171/2012, 7C/173/2012, 7C/174/2012, 7C/175/2012, 7C/176/2012, 7C/178/2012, 7C/179/2012, 7C/185/2012, 7C/186/2012, 7C/187/2012, 7C/192/2012, 7C/193/2012, 7C/195/2012, 7C/197/2012, 7C/204/2012, 7C/208/2012, 7C/209/2012, 7C/210/2012, 7C/213/2012, 7C/215/2012, 7C/216/2012, 7C/219/2012, 7C/220/2012, 7C/221/2012, 7C/222/2012, 7C/224/2012, 7C/225/2012, 7C/226/2012, 7C/227/2012, 7C/229/2012, 7C/230/2012, 7C/231/2012, 7C/232/2012, 7C/233/2012, 7C/234/2012, 7C/235/2012, 7C/236/2012, 7C/237/2012, 7C/240/2012, 7C/241/2012 spojil s tým, že spoločné konanie bude vedené pod sp. zn. 7C/133/2012 a následne uznesením z 19.11.2013 sp. zn. 7C 133/2012 rozhodol o rozpojení vecí spojených skôr uvedeným uznesením súdu. Ďalej uviedol, čo v žalobách tvrdila žalobkyňa, že v uvedených konaniach si nároky uplatnila podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, že návrhy na začatie konania vo vyššie uvedených veciach boli mu podané do 31.12.2012 skúmal, či bola splnená zákonná podmienka konania, ktorou je právomoc súdu v týchto veciach podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, že zák. č. 412/2012 Z.z. došlo k zmene zák. č. 514/2003 Zb. zákonov s účinnosťou od 1.1.2013. Citoval § 15 ods.1,2, § 16 ods.1, § 17 ods.5, § 17 ods.1,2 zák. č. 514/2003 Z. z., § 103, § 104 ods.1 O. s. p., a konštatoval, že pre posúdenie otázky splnenia podmienky konania, ktorou je právomoc súdu ohľadne konania a rozhodovania o nárokoch žalobkyne uplatnených návrhmi, zisťoval všetky skutočnosti, na základe ktorých je potrebné posúdiť, či vyššie uvedená podmienka je alebo nie je splnená. V návrhoch na začatie konania v súvislosti so splnením podmienky podľa § 15 ods.1, ods.2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, žalobkyňa sa obmedzila iba na oznámenie, že požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody a že žalovaná do podania žaloby pozitívne nereagovala. Ako dôkaz na túto skutočnosť označila spis žalovanej ohľadne predbežného prerokovania nárokov žalobkyne v uvedených veciach a tiež potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, uviedla, že síce nepripája vyššie uvedené dôkazy ako prílohy k návrhu na začatie

konania, ale obmedzila sa na písomné oznámenie, že tieto dôkazy sú založené v súdnom spise Okresného súdu Michalovce v konaní, kde ako žalobkyňa vystupuje spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598 a ako žalovaná Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom predmetom je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinené nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobkyne, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 9032181 dlžníkom (povinným): meno a priezvisko dlžníka (povinného): Juraj Dacko, dátum narodenia dlžníka (povinného): 11.7.1959, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 11441/2009.

Konštatoval, že aj keď obsah tej časti návrhu na začatie konania žalobkyne je v podstate nepreskúmateľný pre absenciu presného označenia spisovej značky konania u žalovanej o predbežnom prejednaní nárokov žalobkyne, ďalej presného označenia súdnych a exekučných konaní, preskúmal z údajov uvedených žalobkyňou, či skutočne riadne a včas uplatnila svoje nároky podľa § 15 ods.1,2 zák. č. 514/2003 Z. z., pred podaním návrhu na začatie súdneho konania na príslušnom orgáne a požiadal žalovanú, aby poskytla mu informácie a predložila kompletnú dokumentáciu. Uviedol ako reagovala žalovaná na jeho výzvu podaním z 20.10.2014, a napriek uvedeným skutočnostiam zaslala mu tabuľku so zoznamom žiadostí podľa § 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z. z., dotýkajúcich sa nesprávneho úradného postupu OS Michalovce. Priložená tabuľka obsahuje deň doručenia žiadostí, meno a priezvisko povinného v exekučnom konaní, uplatnenú sumu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a celkovú sumu požadovanej náhrady. Z vyššie uvedenej dokumentácie žalovanej zistil, že žalobkyňa skutočne svojimi podaniami doručených žalovanému od 23. 4. 2012 do 25.9. 2012, podala podania označené ako žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Uviedol, čo oznámila žalovaná vo výzve z 10.5.2012 č. 19267/2012-151 žalobkyňi, že na výzvu žalovanej z 10.5.2012 reagovala žalobkyňa písomným podaním z 28.5.2012, a uviedol čo mu oznámila. Poukázal na to, že na stanovisko žalobkyne z 28.5.2012 odpovedala žalovaná podaním zo 6.6.2012 a uviedol jeho obsah. Keďže žalobkyňa už na písomné oznámenie žalovanej zo 6.6.2012 neodpovedala, doručila žalobkyňi oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody z 22.10.2010, ktorého znenie uviedol. Konštatoval, že žiadna iná dokumentácia, než je vyššie uvedená, zo strany žalobkyne a žalovanej už mu predložená nebola. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení je nepochybné, že v období od 23.4.2012 podala žalobkyňa písomné podania, ktorými požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo veciach, v ktorých po 25.9.2012 podala návrhy na začatie konania proti žalovanej na Okresný súd Michalovce, a to tých, ktoré sú uvedené vo vyššie uvedených veciach spojených na spoločné konanie s vecou 16C/132/2012 (zrejme 7C133/2012 pozn. odv. súdu). Dospel k záveru, že vo všetkých týchto veciach žalobkyňa nedoručila žalovanej také podanie, ktoré by spĺňalo všetky náležitosti žiadosti o náhradu škody podľa § 15, 16 a 17 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, predtým, než podala návrhy na začatie súdneho konania. Keďže do 31.12.2012 žalobkyňa nepodala u žalovanej také žiadosti o náhradu škody, na základe ktorých by vznikli právne účinky upravené v ustanoveniach §§ 15, 16, 17 zák. č. 514/2003, nemohlo jej vzniknúť právo uplatniť do 31.12.2012 nároky na náhradu škody na súde. Žalobkyňa v žiadostiach o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neoznačuje žiadne súdne konanie, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu postupu súdu. Preto tu jej žiadosti nespĺňajú základnú zákonnú podmienku, ktorou je preskúmateľnosť. Rovnako neuvádza ani označenia exekútorových úradov a exekútorov, ktoré v uvedených konaniach mali predkladať súdu žiadosti o vydanie poverení na vykonanie exekúcie, prípadne mali podávať súdu podnety na vykonanie úkonov alebo odstupovať podania účastníkov exekučných konaní na rozhodnutie súdu. Bez týchto základných údajov nemožno právne vyhodnotiť jej podania ako kvalifikované žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Samotné uvedenie čísla exekučného konania u neoznačeného exekútora, osoby povinného a čísla poverenia vydaného pre neoznačeného súdneho exekútora v neoznačenom súdnom konaní nie je splnením podmienky súčinnosti a preskúmateľnosti ako podstatnej náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Povinnosťou žalobkyne bolo v žiadosti uviesť spisovú značku súdneho konania, v ktorom malo dôjsť k prieťahom pri vykonaní úkonov. V tejto súvislosti pripomenul, že žalobkyňi ako účastníkovi exekučných, t. j. aj súdnych konaní, nebránila žiadna prekážka, aby údaje ohľadne označenia vyššie uvedených skutočností zistila a v žiadosti ich uviedla. Ako podstatná náležitosť absentuje v žiadostiach žalobkyne o predbežné prerokovanie návrhov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy určité a preskúmateľné odôvodnenie výšky uplatnených nárokov a v tejto súvislosti poukázal na výzvy Ministerstva spravodlivosti SR, ktorými žiadal žalobkyňu o odstránenie väd ohľadne určitosti a preskúmateľnosti uplatnenej výšky nárokov. Pred podaním žalôb na súd však ani tieto vady neodstránila. Z podania žalovanej z 25.2.2015 a z príloh k tomuto síce vyplýva, že

t.č. nemá možnosť doručiť súdu všetky žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie nárokov, ktoré následne uplatnila žalobami, ale obsahy žiadosti sú totožné s náhodne vybranou žiadosťou, ktorú predložila a s ktorou sa on oboznámil. O rovnakom obsahu všetkých žiadostí svedčí aj vyššie uvedená korešpondencia medzi účastníkmi pred podaním žalôb. Nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že sú dané zákonné podmienky na podanie návrhu na začatie súdneho konania vo vyššie uvedených veciach podľa § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Zb. z. účinného do 31.12.2012. Ak ustanovenie § 16 ods.1 zák. č. 514/2003 Zb. z. účinného do 31.12.2012 spája vznik práva žiadať uspokojenie nároku na súde, tak musí byť splnená zákonná podmienka, že príslušný orgán neuspokojil taký nárok na náhradu škody, ktorý oprávnená osoba uplatnila kvalifikovanou žiadosťou. Skutočnosť, že príslušný orgán môže konať a rozhodovať iba o kvalifikovanej žiadosti o náhradu škody vyplýva z ustanovenia § 16 ods.2 zák. č. 514/2003 Zb. zákonov. Z tohto ustanovenia vyplýva povinnosť pre príslušný orgán, ktorý koná v mene štátu, zistiť všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku. Toto ustanovenie predpokladá, že tento príslušný orgán je povinný žiadať nielen od oprávnenej osoby, ale aj od iných osôb, oznámenie všetkých skutočností, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie návrhu. Právo oprávnenej osoby uplatniť nárok na súde je dané iba za predpokladu, že príslušný orgán neuspokojí jeho nárok, ktorý uplatnil na tomto orgáne v žiadosti spĺňajúcej všetky náležitosti na rozhodnutie o tomto nároku. § 16 ods.2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012 totiž vylučuje, aby mohla oprávnená osoba uplatniť nárok na súde, aj za predpokladu, že by podala na príslušnom orgáne neúplný alebo nepreskúmateľný návrh. V takom prípade by nebola splnená zákonná podmienka, že príslušný orgán neuspokojil nárok na náhradu škody. Takú žiadosť, ktorá nespĺňa všetky náležitosti, nemožno ani kvalifikovať ani ako uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012. Ak teda nárok na náhradu škody nie je uplatnený takou žiadosťou, ktorá je určitá, preskúmateľná a riadne odôvodnená, nemožno argumentovať, že príslušný orgán tento nárok neuspokojil a teda, že sú splnené zákonné podmienky na podanie návrhu na začatie súdneho konania. Stotožnil sa s obsahom výzvy žalovanej z 10.5.2012 č. 19267/2012-151, ktorou bola žalobkyňa vyzvaná, aby doplnila žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody o podstatné náležitosti, bez ktorých nemožno takéto podania kvalifikovať ako také žiadosti, ktorými uplatňuje žalobkyňa nárok na náhradu škody ohľadne ktorého má príslušný orgán povinnosť, či ho uspokojí alebo neuspokojí. Ak však takéto podanie nespĺňa všetky náležitosti a označenie všetkých podstatných skutočností, nie je také podanie žiadosťou, o ktorej má povinnosť žalobca rozhodovať, a teda po uplynutí 6-mesačnej lehoty od doručenia takéhoto podania nie je ani splnená zákonná podmienka, že príslušný orgán neuspokojil nárok na náhradu škody a preto je s tým nie je spojený ani vznik práva žalobcu domáhať sa uspokojenia nároku na súde. Pokiaľ takéto podanie oprávnenej osoby, aj keď je označené ako žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nebude obsahovať aj náležitosti uvedené v § 79 ods. 1 O. s. p., súd ju nebude môcť považovať za podanie, ktoré je žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a teda nenastanú ani účinky podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Ak by táto zásada neplatila, oprávnená osoba by mohla zneužívať svoje postavenie v súvislosti s jej právami a povinnosťami uvedenými v § 15 a nasledujúcich zákona č. 514/2003 Zb. zákonov účinného do 31.12.2012, a to tak, že by v prípade absencie podstatných náležitosti žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody využila v súdnom konaní na postup súdu ustanovenia § 43 ods. 1, ods. 2 O. s. p.. Práve § 16 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. má zabezpečiť, aby pre prípad, že sa nárok žalobkyne neuspokojí na základe jeho žiadosti spĺňajúcej všetky podstatné náležitosti, nemôže byť využívaný inštitút procesného postupu súdu podľa § 43 ods.1, 2 O. s. p..

Podľa jeho názoru okrem iného postup v zmysle § 43 O. s. p. nie je na mieste, nakoľko v prípade nedoplnenia návrhu by musel podanie žalobkyne odmietnuť, čím by došlo k porušeniu jeho práv. Rozhodnutie tak, ako je uvedené vo výrokovej časti neznamena, že žalobkyňa sa nebude môcť z dôvodu ním uplatneného nároku obrátiť na súd v dôsledku prekážky rei judicata, t. j. veci rozhodnutej, v prípade predbežného prerokovania jeho nároku vyplývajúceho z podanej žaloby na to oprávneným orgánom a v prípade nespokojnosti s výsledkom prerokovania tohto nároku môže opätovne podať žalobu na príslušný súd.

Uviedol, že podľa § 5 O. s. p. má síce povinnosť poskytnúť účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach, teda aj poučenie, že v prípade nepredloženia dôkazov súd na ne nebude prihliadať, čo aj urobil a žalobkyňu ako aj žalovanú poučil v zmysle § 118 ods.4 O. s. p. a § 120 ods.4 O. s. p. aj keď v zmysle § 5 ods.2 O. s. p. takúto povinnosť voči žalobkyňi nemal, nakoľko táto je zastúpená advokátom. Spôsob plnenia poučovacej povinnosti musí rešpektovať ústavný princíp rovnosti účastníkov, nestrannosť súdu a zákaz prejudikovania názoru súdu. Obsah týchto požiadaviek je jasný a definovaný nielen v zákonoch, ale aj v justičnej praxi, a preto bude len vecou konkrétnej situácie, ako sa sudca vyrovná nielen s plnením poučovacej povinnosti, ale

aj s nevyhnutnosťou postupovať nestranne a bez narušenia procesnej rovnováhy medzi účastníkmi, prípadne predčasného uvedenia jeho názoru na meritum prípadu. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 345/2012 do poučovacej povinnosti nepatrí návod, čo by účastník mal alebo mohol v danom prípade vykonať, ale iba pomôcť k tomu, aby mohol zákonom stanoveným spôsobom dať najavo, čo hodlá v konaní urobiť.

Citoval znenie § 43 O. s. p. a konštatoval, že žalobkyňou podaná žalobca však spĺňa všetky náležitosti podaného návrhu v zmysle § 79 a nasl. O. s. p., preto postup cit. ust. nebol potrebný. Nemôže poučovať účastníka konania, ktoré dôkazy má predložiť na preukázanie svojich tvrdení, keďže týmto postupom by došlo k zásahu do rovnosti účastníkov konania podľa článku 47 ods. 2 Ústavy SR.

Postúpením žaloby na orgán na to oprávnený teda Ministerstvo spravodlivosti SR nedochádza k odmietnutiu spravodlivosti, nakoľko žalobkyňa zostáva zachované jeho právo žiadať o súdnu ochranu po tom, čo jeho konkrétny nárok vyplývajúci z podanej žaloby bude predbežne prerokovaný a v prípade jeho nespokojnosti, vždy mu zostane zachované právo domáhať sa súdnej ochrany, ktorá bude vyjadrením jeho nespokojnosti ako bol jeho nárok predbežne prerokovaný.

Vzhľadom k vyššie uvedeným zisteniam a citovaným právnym ustanoveniam podľa § 104 ods.1 O. s. p. konanie zastavil a vec postúpil na konanie príslušnému orgánu Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Žalobkyňa proti označenému rozhodnutiu podala odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.]; e) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Súd na základe vykonaného šetrenia (nie dokazovania!) dospel k záveru, že pred podaním žaloby nepodala na príslušnom orgáne žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú si uplatňuje v tomto konaní. Toto skutkové zistenie vyústilo v právny záver, že súd nemá právomoc v tejto veci konať, pretože konaniu pred súdom musí predchádzať konanie pred MS SR a preto rozhodol tak ako je obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí. 2) Uvedené skutkové zistenie je však nesprávne. Na MS podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody. Uvedenú skutočnosť súdu preukázala tým, že predložila súdu zoznam jednotlivých žiadostí, ktoré MS SR potvrdilo. Navyše „žalobca“, za ktorého koná práve MS, skutočnosť, že by v tejto konkrétnej veci nepodala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody práve v rovnakom rozsahu ako je obsahom žaloby, nikdy nenamietalo a táto otázka nie je v konaní spornou. 3) Viackrát súdu označila dôkaz, ktorý žiada v tomto konaní vykonať, a to oboznámenie sa s príslušným spisom MS SR, k jemu podanej žiadosti o predbežné prerokovanie. Súd však tento dôkaz vôbec nevykonal a jej návrh celkom ignoroval. Zároveň súd na tomto základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. 4) Súd v tejto veci nevykonal žiadne dokazovanie, resp. nevykonal dokazovanie zákonným spôsobom. Zároveň neumožnil účastníkom konania vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, čím odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. 5) Súd tak bez skutočného zistenia dospel k záveru, že žiadosť o predbežné prerokovanie v konkrétnej veci nebola podaná, a to napriek tomu, že jednak predložila dôkaz preukazujúci danú skutočnosť a jednak označila ďalší dôkaz, ktorý danú skutočnosť potvrdzuje. K danému záveru súd nedospel s určitosťou, ale len na základe pochybnosti o tejto skutočnosti, ktorú si zároveň sám založil. Uvedenú skutočnosť tak nemal preukázanú, zistenú, ale len o nej pochyboval. 6) Zároveň považuje za potrebné uviesť, že nárok na náhradu škody je potrebné považovať za predbežne prerokovaný, čo sa preukazuje podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Tvrdí, že k naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde už samotným podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V danom prípade bola žiadosť jednoznačne podaná, čo potvrdzuje aj žalovaná v obsahu svojich vyjadrení. 7) Zároveň zdôraznila, že v tejto veci rozhodoval vylúčený sudca. Citovala znenie § 15 O. s. p. 8) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod pre vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jej očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem

dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozorňuje, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove (citoval, čo v odôvodnení rozhodnutia uviedli). Je tiež v rozpore s judikatúrou ÚS SR a ESLP v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.ÚS/345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávanía a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12-16 O. s. p.). (I.ÚS/27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS/16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Konceptia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach 9) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor „z“ rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESLP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 10) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 11) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 12) Nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 13) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. 14) Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst-Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 15) Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 16) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 17) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani

druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 18) V neposlednom rade v súvislosti s rozhodnutím o trovách, žalovaná použila na dopravu neprimeraný cestovný prostriedok a tieto náklady nie sú nevyhnutné a účelné na bránenie práva. Použitie motorového vozidla s tak enormnou spotrebou pohonných látok je neadekvátne a neúspešný účastník by za žiadnych okolností nemal znášať náklady, ktoré nemožno predpokladať.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie z 28.1.2015 v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie (§ 219) ani na zmenu (§ 220) uznesenia, lebo v konaní došlo k vade uvedenej v § 205 ods.2 písm. a) v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p., pretože súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, preto ho podľa § 221 ods.2 O. s. p. zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Súd nepoužil správny právny predpis, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, keď vychádzajúc z § 103 a § 104 ods.1 O. s. p. dospel k záveru, že konanie vykazuje také vady, ktoré bránia tomu, aby mohol vo veci konať a vydať rozhodnutie vo veci samej, lebo vec nepatrí do jeho právomoci a, že ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania - nedostatok právomoci súdu (§ 7 a § 8), nakoľko príslušným orgánom na prerokovanie žiadosti na predbežné prerokovanie náhrady škody nie je súd, ale podľa zák. č. 514/03 Z. z. je ním v tomto prípade MS SR.

Súd opomenul skutočnosť, že ak žalobu považoval za žiadosť o predbežné prerokovanie uplatnenú podľa § 15 zák.č.514/03 Z. z., doručením žaloby žalovanej postupoval podľa ods.2 cit. ust. (Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného, účinky podania žiadosti zostávajú zachované.). Tak samotné doručenie žaloby žalovanej (v spojenom konaní 7C/133/2012) spôsobilo, že tá mala rozhodnúť do 6 mesiacov od doručenia.

Z obsahu spisu je zrejmé a účastníčky konania to ani netvrdili, žeby o návrhu v lehote 6 mesiacov bolo rozhodnuté čo i len sčasti, pričom táto lehota uplynula skôr ako súd vo veci rozhodol, preto súdom tvrdená prekážka neexistovala.

Z hmotného práva (§ 16 ods.1 zák. č. 514/2003 v znení účinnom do 31.12.2012), jednoznačne vyplýva, že súd je oprávnený o takomto nároku konať a rozhodovať, preto zastavenie konania z dôvodu nedostatku jeho právomoci je nedôvodné.

Súd po vrátení veci vykoná dokazovanie potrebné na rozhodnutie vo veci samej, vyrovná sa aj s tvrdeniami žalobkyne uvedenými v odvolaní a vo veci opätovne rozhodne.
V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O. s. p.).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.